

1

วันศุกร์ที่ 3 สิงหาคม เวลาสิบโมงยี่สิบห้านาที

“สวัสดีครับ นักสืบฮันเตอร์พูด”

“หวัดดี โรเบิร์ต ฉันมีเรื่องมาให้แกประหลาดใจเล่น”

ฮันเตอร์ตัวแข็งทื่อ ถ้วยกาแฟที่ถืออยู่แทบร่วงหลุดมือ เขาจำเสียงนี้ได้
แม่น เมื่อไหร่ที่คนคนนั้นโผล่มาแสดงว่ามีเหยื่อถูกฆ่าเพิ่มอีกราย

“แกติดต่อกู่หูของแกครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่”

ฮันเตอร์กวาดตามองหาการ์เซีย

“เขานี้มีใครติดต่อกับคาร์ลอสบ้างหรือยัง” เขาตะโกนถามลั่นห้องทำงาน

หลังจากกดปุ่มปิดเสียงบนมือถือเรียบร้อยแล้ว

ทุกคนสบตากันด้วยท่าทางงุนงง ฮันเตอร์จึงรู้คำตอบทันที

“ไม่ได้คุยกันตั้งแต่เมื่อวานแล้วครับ” มอริซล่ายหน้าพลาตตอบ

ฮันเตอร์กดปุ่มปิดเสียงซ้ำอีกครั้งเพื่อให้กลับมาได้ยินตามปกติ

“แกทำอะไรเขา”

“ฉันทำให้แกสนใจได้แล้วสินะ”

“แกทำอะไรเขา” ฮันเตอร์ถามย้ำด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

“อย่างที่บอก มันเป็นเรื่องที่จะทำให้แกประหลาดใจ โรเบิร์ต” เสียง
แปลกแปร่งนั้นพูดกลิ้งหัวเราะ “แต่ฉันจะให้โอกาสแกอีกสักครั้ง คราวนี้แก
อาจต้องพยายามมากกว่าเดิม ไปที่ห้องซักรีดชั้นใต้ดินของอาคารเก่าเลขที่
หนึ่งสองสองในตรอกเบซิฟิกที่เซาท์แพซาดีนากายในหนึ่งชั่วโมง ถ้าแกเอา

กำลังเสริมไปด้วยมันตายแน่ หรือถ้าแกไปไม่ทันมันก็ตายเหมือนกัน เชื่อฉัน
เถอะว่าคู่มือของแกจะตายอย่างช้า ๆ และทรมาน โรเบิร์ต” พุดจบสายก็ตัดไป

SAMPLE

2

เมื่อไปถึงอาคารหลังนั้นซึ่งตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของลอสแอนเจลิส ฮันเตอร์ก็แทบจะกระโจนลงบันไดไปชั้นใต้ดิน ยิ่งลงไปลึกก็ยิ่งมืดและร้อนขึ้นทุกที เลื้อยของเขาชุ่มเหงื่อ รองเท้าที่คับอยู่แล้วยิ่งบีบเท้าแน่นกว่าเดิม

“ไอ้ห้องซักรีดบ้า ๆ นี้อยู่ตรงไหน” เขาพึมพำเมื่อลงมาถึงชั้นใต้ดิน

แสงสลัวลอดออกมาจากใต้ประตูที่เปิดสนิทตรงสุดโถงทางเดินมืด ๆ เขารีบวิ่งตรงไปพลางตะโกนเรียกคู่หู

แต่ไม่มีเสียงตอบ

ฮันเตอร์ซักปิ่นพกไวลด์ตี้ เซอร์ไวเวอ์ระบบดับเบิลแอ็กชั่นออกมา แล้วหมุนตัวเอาหลังแนบผนังด้านขวาข้างประตู

“คาร์ลอส...”

เงียบ

“นายอยู่ในนั้นหรือเปล่า”

เขาได้ยินเสียงผู้ร้องดังมาจากในห้อง ฮันเตอร์ซึ้นนกปืนแล้วสูดหายใจลึก

“เวรเอ๊ย!”

ฮันเตอร์ใช้มือขวาเปิดประตูขณะยังเอาหลังแนบผนังด้านนอก จากนั้นหมุนตัวเข้าไปในห้อง ปากกระบอกปืนส่ายหาเป้าหมาย กลิ่นฉุนผสมกลิ่นอาเจียนโชยมาจนเขาทนไม่ไหว ต้องถอยมาส้าก้อย่างรุนแรง

“คาร์ลอส...” เขาตะโกนเรียกอีกครั้งจากหน้าประตู

เงียบ

จากข้างนอกฮันเตอร์เห็นภายในห้องไม่ชัดเจน หลอดไฟที่ห้อยลงมา จากเพดานเหนือโต๊ะไม้ตัวเล็กกลางห้องไม่สว่างพอ เขาสูดหายใจลึกอีกครั้ง ขยับไปข้างหน้าหนึ่งก้าว แล้วสิ่งที่เห็นก็ทำเอาท้องไส้ปั่นป่วน การเสียชีวิตอยู่บนไม้กางเขนขนาดใหญ่ภายในกรงอะคริลิก เลือดแดงฉานไหลจากบาดแผลนองเป็นแอ่งอยู่ที่โคนไม้กางเขน ร่างเปลือยเปล่าสวมเพียงกางเกงในตัวเดียว พร้อมกับมีมิงกุฎลวดหนามครอบศีรษะ ปลายโลหะแหลมแทงทะลุเนื้อจนเลือดไหลอาบหน้า ดูเหมือนการเสียชีวิตจะไม่มีลมหายใจแล้ว

ฉันมาสายเกินไป ฮันเตอร์คิด

ครั้นขยับเข้าไปใกล้กรงก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นจอแสดงอัตราการเต้นของหัวใจอยู่ข้างใน เส้นชีพจรขยับขึ้นลงเป็นจังหวะสม่ำเสมอ การเสียชีวิตยังไม่ตาย... หมายถึงแค่ตอนนี้

“คาร์ลอส!”

ไม่มีการเคลื่อนไหว

“ได้ยินฉันไหม!” เขาตะโกนลั่น

การเสียชีวิตต้องใช้ความพยายามอย่างหนักกว่าจะเหยอเปลือกตัวขึ้นได้

“แข็งแรงไว้ เพื่อน”

ฮันเตอร์กวาดตาสำรวจภายในห้องอับแสง มันเป็นห้องขนาดใหญ่ ขนาดน่าจะประมาณสิบเจ็ดเมตรคูณสิบสี่เมตร บนพื้นเกลื่อนด้วยผ้าขี้ริ้วสกปรก เข็มฉีดยาใช้แล้ว ท่อแตก และเศษแก้ว ตรงมุมห้องด้านขวามือมีรถเข็นเก่าคร่ำคร่าสีนิมเชรอะคันหนึ่ง ส่วนบนโต๊ะไม้กลางห้องมีเครื่องบันทึกเสียงวางไว้ พร้อมกระดาษที่เขียนข้อความตัวโตสีแดงว่าลองฟังดูก่อน ฮันเตอร์กดปุ่มเล่น พลันเสียงแปร่ง ๆ อันคุ้นเคยก็ดังออกมาจากลำโพงขนาดเล็ก

“หวัตตี โรเบิร์ต ฉันเดาว่าแกคงมาทันเวลา” เสียงนั้นเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนพูดต่อ “แกคงเห็นแล้วว่าเพื่อนของแกต้องการความช่วยเหลือ เกมมีโอกาสที่จะช่วยเขาได้ แต่ต้องเล่นตามกฎ...กฎของฉัน ง่าย ๆ โรเบิร์ต เพื่อนของแกถูกขังอยู่ในกรงกันกระสุน เพราะฉันต่อให้ใช้ปืนยิงก็ไร้ประโยชน์ แกเห็นปุ่มสีบนประตูกรงนั้นไหม มีแค่ปุ่มเดียวเท่านั้นที่จะเปิดประตูได้ ปุ่มที่เหลือไม่ใช่

งานของแก่ง่ายนิดเดียว เลือกกดปุ่มให้ถูกแล้วประตูจะเปิด และแกก็จะช่วยเพื่อนของแกออกมาได้”

เขามีโอกาสเพียงหนึ่งในสี่ที่จะช่วยชีวิตการ์เซีย

“เอละ ถึงเวลาที่เราจะสนุกกันแล้ว” เครื่องบันทึกเสียงยังทำงานต่อไป “ถ้าแกกดปุ่มผิด กระแสไฟฟ้าแรงสูงจะถูกส่งตรงไปที่มิงกวลวดหนามบนหัวเขา แกเคยเห็นคนถูกประหารชีวิตด้วยการนั่งเก้าอี้ไฟฟ้าไหมล่ะ” เสียงนั้นพูดพลางแค้นหัวเราะ “ตาถลน ผิวหนังย่นเหมือนเบคอน ลิ้นม้วนจุกเข้าไปในปาก จนทำให้ขาดใจตาย เลือดในตัวเดือดจนเส้นเลือดแตก ช่างเป็นภาพที่สวยงาม โรเบิร์ต”

หัวใจของการ์เซียถูกกระตุ้น ฮันเตอร์เห็นเส้นชีพจรในจอมมอนิเตอร์ขยับขึ้นลงเร็วกว่าเดิม

“ถึงเวลาที่เราจะสนุกกันจริง ๆ แล้ว...”

ฮันเตอร์รู้ว่าในห้องนี้ยังมีลูกเล่นอื่นอีกนอกจากกระแสไฟฟ้าแรงสูง

“ฉันทวางระเบิดไว้หลังกรงนั้น อาณาภาพรุนแรงพอที่จะทำให้ห้องห้องละไม่เหลือซาก ระเบิดถูกเชื่อมต่อกับจอแสดงอัตราการเต้นของหัวใจ ถ้ามันอ่านค่าได้ว่าหัวใจหยุดเต้นเมื่อไหร่...” คราวนี้ปลายสายหยุดพูดนานกว่าเดิม ฮันเตอร์รู้ว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไรต่อ

“ตูม... แหกห้องห้อง เข้าใจแล้วใช่ไหม โรเบิร์ต ถ้าแกกดผิดปุ่ม ไม่ใช่แค่แกที่จะเห็นเพื่อนต้องตายด้วยฝีมือของแกเอง แต่แกจะได้อายุตามไปด้วย”

หัวใจของฮันเตอร์เต้นแรงจนแทบทะลุออกมานอกอก เหงื่อไหลลงมาตามหน้าผากจนแสบตา มือเย็นเฉียบลั่นระริก

“แต่แกมีทางเลือก แกจะไม่ช่วยชีวิตคู่หูของแกก็ได้ แค่เดินหนีไปชะตอนนี้แล้วปล่อยให้เขาตายคนเดียว จะไม่มีใครรู้เรื่องนั้นนอกจากตัวแกเอง แกทนรับรู้อะไรที่เกิดขึ้นได้ไหมล่ะ หรือว่าจะยอมเสี่ยงชีวิต เลือกกดปุ่มให้ดี แกมีเวลาหกสิบวินาที” เสียงบีบดังมาจากเครื่องบันทึกเสียง ก่อนที่มันจะเงียบไป

ฮันเตอร์เห็นตัวเลขสีแดงปรากฏขึ้นบนจอติดจอเห็นอศิระการ์เซีย

59...58...57...

3

ห้าสัปดาห์ก่อน

เงินที่ยึดตาขณะลุกจากโต๊ะอันแสนนุ่มนวลในคลับแวนการ์ดที่ย่านฮอลลีวูดหวังว่าท่าทางของเธอคงไม่ได้แสดงออกว่าเมื่อหน้ายขนาดนั้น

“จะไปไหน” ดี-คิงถามพลางยกแชมเปญขึ้นจิบ

บ็อบบี้ เพรสตัน พ่อค้าผู้โด่งดังที่สุดทางฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของลอสแอนเจลิส แต่ไม่มีใครเรียกชื่อจริงของเขา ทุกคนรู้จักเขาในนามดี-คิง ทั้งนี้ ดีมาจากคำว่าดีเซลเลอร์ เนื่องจากเขาเป็นตัวแทนขายทุกอย่าง ไม่ว่าจะ เป็นยาเสพติด ผู้หญิง รถ หรือปืน ขอแค่ให้ราคางาม เขาก็ยินดีจัดหามาให้ทุกอย่าง

ในบรรดาสาว ๆ ของเขาเงินนี้สวยที่สุด หุ่นสุดยอด ผิวสีแทน รูปหน้าไร้ที่ติ ดี-คิงมั่นใจว่ารอยยิ้มทรงเสน่ห์ของเธอสามารถสะกดผู้ชายทั้งโลกได้

“ฉันขอไปเติมหน้าหน่อย เดี่ยวมานะ ที่รัก” เธอส่งจูบให้เขาเบา ๆ ก่อนเดินถือแก้วแชมเปญออกไปจากมูวี่โอพี

เงินนี้ดีมต่อไม่ไหว ไม่ใช่เพราะเมา แต่เพราะคืนนี้เป็นคืนที่ห้าติดต่อกันแล้วที่เธอออกมาปาร์ตี้ ไม่เคยคิดเลยว่าชีวิตจะมาลงเอยด้วยการเป็นผู้หญิงหากิน ดี-คิงพร่ำบอกเสมอว่าเธอไม่ใช่โสเภณี แต่เป็นผู้ให้ความบันเทิงชั้นสูง แก่เหล่าสุภาพบุรุษผู้มีรสนิยมและมีอันจะกิน แต่สุดท้ายเธอก็ต้องมีเช็คว์แลกกับเงิน สำหรับเธอนั้นแหละที่เรียกว่าโสเภณี

ลูกค้าของเงินนี้ส่วนใหญ่เป็นเศรษฐีเฒ่าต๋นหากลับที่ต้องการบริการบางอย่างซึ่งหาไม่ได้จากคู่มือของตัวเอง กิจกรรมทางเพศที่เกิดขึ้นจึงไม่เคย

จบด้วยท่าธรรมดาเลย พวกเขาต้องการความคุ้มค่ามากที่สุดให้คุ้มกับเงินที่เสียไป บางครั้งเธอจึงต้องรับบททาส โดนพันธนาการ โดนตีกัน โดนฉีกรัด โดนใช้เชือกข้อมือ มันไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก ไม่ว่าพวกเขาต้องการอะไรเธอพร้อมสนองเสมอ คินนี่เธอไม่ได้ทำงาน ไม่ได้รับเงินค่าชั่วโมง ไม่ได้ออกมากับแขกที่เสียเงิน แต่ออกมากับเจ้านายและต้องอยู่สังสรรค์จนกว่าเขาจะบอกให้แยกย้าย

เจนนีเคยมาเที่ยวคลับแวนการ์ดนับครั้งไม่ถ้วน มันเป็นหนึ่งในสถานที่เที่ยวคนรวยสุดโปรดของดี-คิง คลับแห่งนี้หรูหราอลังการ ทั้งพลอร์เต้นรำขนาดใหญ่ การแสดงแสงเลเซอร์ และเวทีอันโดดเด่น รองรับลูกค้าได้ถึงสองพันคน คินนี่ลูกค้าแน่นขนัด

เธอตรงไปที่เคาน์เตอร์บาร์ซึ่งอยู่ใกล้ห้องน้ำหญิงมากที่สุด บาร์เทนเดอร์สองคนเดินวนอยู่ข้างใน ทั้งคลับอื้ออึงด้วยเสียงพูดคุยของบรรดาคคนรวยซึ่งส่วนใหญ่อายุยี่สิบกว่าถึงสามสิบต้น ๆ เจนนีไม่รู้ตัวว่ามีสายตาคู่หนึ่งมองตามเธอตั้งแต่ออกจากมุมวิไอพี เรียกว่าเฝ้าดูเธอมาตลอดทั้งคืน ความจริงสายตาคู่นี้ตามดูเธอมาสี่สัปดาห์แล้ว ไม่ว่าจะในคลับหรือโรงแรม จึงเห็นว่าเจนนีกำลังทำเป็นมีความสุขขณะเอาอกเอาใจลูกค้าแต่ละราย

“หวัดดี เจน เป็นอะไรหรือเปล่า ทำทางดูเบื่อ ๆ นะ” ปีเอโตร บาร์เทนเดอร์ผมยวทักเมื่อเห็นเธอตรงมาที่เคาน์เตอร์บาร์ เขายังพูดติดลำเนียงสเปนนิดหน่อย

“ฉันไม่ได้เป็นอะไร แค่ปาร์ตี้หนักไปหน่อย” เธอตอบอย่างแข็ง ๆ หลังขำเล็งมองตัวเองในกระจกบาร์ คินนี่ตาสีฟ้ามีมนตร์สะกดของเธอดูไม่เปล่งประกายเอาเสียเลย

“ไม่ได้พักเลยเหรอ” ปีเอโตรถามพร้อมก้มข้มเขิน

“คินนี่ฉันไม่ได้ทำงาน” เจนนียิ้มตอบ

“ผมหาอะไรให้ดื่มไหม”

“ไม่ต้องหรอก ฉันสบายดี แก้วนี้ยังไม่หมดเลย” เธอยกแก้วแชมเปญให้ดูพลางขยับตัววุ่นววน “แค่อยากหนีออกมาจากปาร์ตี้สักพัก”

ปีเอโตรกับเจนนี่เคยชอบพอกันอยู่พักหนึ่ง แต่เขาไม่ได้ล่วงเกินเธอเพราะรู้ว่าเธอเป็นเด็กของดี-คิง

“ตามใจ ึ่งไม่อยากได้อะไรก็ตะโกนเรียกแล้วกัน” ปีเอโตรกลับไปผสมค็อกเทลและรูนวายุอยู่กับเหล่าชนิดต่าง ๆ ต่อ ขณะนั้นหญิงสาวผมดำที่ยืนอยู่อีกฝั่งของเคาน์เตอร์บาร์ก็ส่งสายตาสมาตมาตร้ายมองเจนนี่ราวกับจะบอกว่า *ถอยไป นั่งตัวดี ฉันเจอเขาก่อนนะ*

เจนนี่ยกมือเสยผมบลอนด์ยาว วางแก้วแชมเปญลงบนเคาน์เตอร์บาร์ แล้วหมุนตัวหันหน้าไปทางฟลอร์เต้นรำ รู้สึกเพลิดเพลินกับบรรยากาศภายในคลับ หลายคนกำลังเต้นรำอย่างสนุกสนาน บ้างนั่งดื่มพลางมองหาคุณอน อาจจะไม่มีเรื่องความรักมาเกี่ยวข้อง แต่อย่างน้อยพวกเขาก็เซ็กซี่กันเพราะความพึงพอใจ ไม่ใช่เพื่อเงิน เธออยากเป็นเหมือนพวกเขา นี่ไม่ใช่ชีวิตในย่านฮอลลีวูดที่เธอเคยวาดฝันไว้ตอนเดินทางออกจากรัฐโอดาโฮเมื่อหกปีก่อน

เจนนี่ ฟาร์นโบโรหลงใหลในฮอลลีวูดตั้งแต่ตอนอายุสิบสอง โรงหนังกลายเป็นบ้านหลังที่สองเมื่อแม่ผู้หัวอ่อนเริ่มทะเลาะกับพ่อเลี้ยงจอมโหดไม่เว้นแต่ละวัน เจนนี่มักดูหนังเพื่อหนีปัญหา มันนำพาเธอไปยังสถานที่ต่าง ๆ ที่เธอไม่เคยไป และอยากเป็นส่วนหนึ่งของที่แห่งนั้น

เจนนี่รู้ว่าฮอลลีวูดเป็นเพียงเรื่องเพ้อฝัน มันมีอยู่แคในนิยายและหนังรักโรแมนติกที่ซ้ำซากจนน่าเบื่อ เธออ่านและดูมาไม่รู้ตั้งกี่เรื่อง จนต้องยอมรับว่าเธอก็เป็นแค่นักฝันคนหนึ่ง ช่างปะไร มันไม่ใช่เรื่องเลวร้ายสักหน่อย บางทีเธออาจโชคดีก็ได้

พออายุสิบสี่เจนนี่ก็เริ่มงานแรกด้วยการเป็นพนักงานขายบ๊อปคอร์นและพยายามเก็บหอมรอมริบ จนกระทั่งถึงวันเกิดอายุครบสิบหกปีเธอก็มีเงินเก็บมากพอที่จะโยบีนออกจากเมืองอันน่าหดหู่ และสาบานกับตัวเองว่าจะไม่กลับมาเหยียบรัฐโอดาโฮอีก เจนนี่จึงไม่เคยรู้เลยว่าแม่ของเธอกินยานอนหลับเกินขนาดหลังเธอจากมาเพียงหนึ่งสัปดาห์

ฮอลลีวูดเป็นเหมือนที่เธอคิดไว้ทุกอย่าง ดินแดนมหัศจรรย์ซึ่งเต็มไปด้วยมหาเศรษฐี แสงสี และความเพ้อฝัน แต่ชีวิตจริงอันโหดร้ายในเมืองแห่งนางฟ้าช่างห่างไกลจากภาพฝันที่เธอสร้างขึ้นเหลือเกิน เงินเก็บที่มีเริ่มร่อยหรอและเนื่องจากไม่ได้รับการฝึกฝนอย่างมืออาชีพ ไม่ว่าไปสมัครที่ไหนจึงถูกปฏิเสธหมด ความฝันแสนหวานกลายเป็นฝันร้ายภายในพริบตา

หลังจากนั้นเวนต์ ลูทอป หญิงสาวอีกคนผู้ใฝ่ฝันอยากเป็นนักแสดงก็แนะนำเจนนีให้รู้จักกับดี-คิง ตอนแรกเธอปฏิเสธข้อเสนอทุกอย่างที่เขายื่นให้ เธอเคยได้ยินเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับบรรดาสาวสวยที่เดินทางมาฮอลลีวูดเพราะฝันอยากเป็นนักแสดง แต่กลับลงเอยด้วยการเป็นผู้หญิงหากินหรือดารานั่งไม้เจนนีจึงตัดสินใจไม่รับข้อเสนอ เธอไม่อยากเป็นผู้หญิงอีกคนที่ต้องล้มเหลว แต่ความทะนงตัวกลับทำให้เธอต้องเล่นอีกบทบาทหนึ่งเพื่อเอาตัวรอด หลังจากดี-คิงถือโทรหาอยู่หลายเดือนและส่งของขวัญให้หลายชิ้น ในที่สุดเขาก็ได้เด็กใหม่เข้าสังกัด

เจนนีไม่ทันสังเกตเห็นเมื่อใครบางคนที่เธอของเหลวไว้สีใส่ลงในแก้วแชมเปญของเธอ เพราะสายตายังจับจ้องกลุ่มคนที่กำลังเต้นรำ

“ไง สาวน้อย ผมขอเลี้ยงเครื่องดื่มคุณสักแก้วได้ไหม” ชายร่างสูงผมบลอนด์ที่ยืนอยู่ทางขวาถามพร้อมรอยยิ้มสดใส

“ฉันมีแล้วค่ะ แต่ยังไม่ก็ขอบคุณนะ” เธอตอบอย่างสุภาพโดยไม่สบตากับชายแปลกหน้า

“แน่ใจหรือ ผมสั่งแชมเปญคริสตัลสักขวดให้ได้นะ ว่าง”

เจนนีหันไปมองชายคนนั้น เขาแต่งตัวเนี้ยบมาก สวมสูทสีเทาเข้มของเวอร์ซาเซ่ทับเสื้อเชิ้ตสีขาวปกตั้งแข็ง ผูกเนกไทผ้าไหมสีน้ำเงิน ตาสีเขียวโดดเด่น ต้องยอมรับว่าเขามีเสน่ห์ไม่เบาทีเดียว

“คุณชื่ออะไรคะ” เธอพินยืม

“คาร์ลครับ ยินดีที่ได้รู้จัก” เขาแนะนำตัวพลางยื่นมือให้จับ

แทนที่จะจับมือเจนนีกลับยกแก้วแชมเปญขึ้นจิบ “ฟังนะ คาร์ล จินยอมรับว่าคุณเป็นคนหล่อ” เธอพูดเสียงหวาน “แต่การจะจับผู้หญิงสักคนด้วยการหว่านเงินไม่ใช่ความคิดที่ดีเท่าไร โดยเฉพาะในสถานที่แบบนี้ มันทำให้จินดูเหมือนผู้หญิงราคาถูก เว้นแต่ว่าคุณกำลังมองหาพวกไม่มีสมองอยู่”

“เอ่อ...ไม่นะ!” คาร์ลคลำเนกไทอย่างประหม่า “ขอโทษครับ ผมไม่ได้คิดอย่างนั้นเลย”

“แปลว่าคุณไม่ได้กำลังมองหาผู้หญิงอย่างว่าเพื่อไปสนุกด้วยงั้นสิ” เธอยกแชมเปญขึ้นจิบอีกครั้งพลางจ้องตาเขาเซม็ง

“ไม่ใช่เลย ผมแค่อยากหาเพื่อนดื่มสักคน และถ้าบังเอิญเราใจตรงกันขึ้นมา...” เขาพูดแค่นั้นพร้อมกับยกไหล่

เจนนีลากนิ้วลงมาตามเนกไทซ้ำ ๆ ก่อนจะกระซอกตัวเขาเข้ามาใกล้ “เสียตายนี่ที่คุณไม่ได้กำลังมองหาผู้หญิงประเภทนั้น”

รอยยิ้มของคาร์ลเลือนหายและเปลี่ยนเป็นสีหน้าสงสัย

“จินเอาเบอร์พ้อเล้าของคุณให้คุณได้นะ เขาอยู่ตรงโน้นนั่นะ” เธอชี้ไปที่มุมวิไวพีพร้อมกับยิ้มเย้ยหยัน

คาร์ลอ้าปากค้างคล้ายจะพูดบางอย่าง แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา

เจนนีกระดกแชมเปญหมดแก้ว ขยับต่าย้วยวนให้เขา ก่อนจะลุกไปเข้าห้องน้ำ

สายตาคู่นั้นไม่ละจากเธอสักนาทีเดียว

อีกเดี๋ยวยกก็ออกฤทธิ์แล้ว

เจนนีรู้สึกเหมือนจะเป็นลมขณะเติมลิปสติก ตัวร้อนวูบวาบอย่างกับคนเป็นไข้ ฟันงูทุกด้านดูเหมือนบีบอัดเข้ามาจนเธอหายใจไม่ออก เจนนีรีบพุ่งไปที่ประตู เธอต้องออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

พอออกมาได้ก็พบว่าภาพเบื้องหน้าหมุนตัว เธออยากกลับไปທີ່โต๊ะของดี-คิงแต่ขาไม่ยอมขยับ ขณะกำลังจะล้มก็มีมือคูหนึ่งมาคว้าตัวเธอไว้

“เป็นอะไรหรือเปล่า? สวาน้อย ทำทางคุณดูไม่ดีเลย”

“ฉันไม่สบาย ฉันต้องการ...”

“คุณต้องการอากาศบริสุทธิ์ ในนี้อุดู้เกินไป มากับผมเถอะ เตี้ยวผม
ช่วยเอง ออกไปข้างนอกกันสักพัก”

“แต่ฉัน...” เจนนี่เริ่มพูดจาไม่รู้เรื่อง “ฉันต้องบอกดี...ฉันต้องกลับไป...”

“เอาไว้ทีหลังเถอะ ตอนนี้มากับผมก่อน”

ไม่มีใครสังเกตเห็นว่าเจนนี่กับชายแปลกหน้ากำลังเดินไปที่ทางออกของคลับ

SAMPLE